

Η Χαλάστρα πανηγύρισε τον πολιούχο της, Άγιο Αθανάσιο τον Κουλακιώτη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 7 Σεπτεμβρίου (προ της Υψώσεως) ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας [κ. Παντελεήμων](#) λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων Νεομαρτύρων Αθανασίου και Ιωάννου των Κουλακιωτών στη Χαλάστρα με την ευκαιρία της εορτής του προστάτου και πολιούχου της πόλεως Αγίου Αθανασίου του Κουλακιώτου.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοί κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ».

Τῇ συγκλονιστικῇ αὐτῇ διακήρυξιν τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ἀκούσαμε σήμερα, Κυριακῇ πρό τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα.

Ὁ ἀπόστολος θά μπορούσε νά καυχᾶται γιά πολλά πράγματα στή ζωή του. Θά μπορούσε νά καυχᾶται γιά τήν ἄριστη Ἰουδαϊκή παιδεία του, γιά τήν ιδιότητα τοῦ Ρωμαίου πολίτου πού κατεῖχε, γιά τήν προσωπική του κλήση ἀπό τόν Χριστό στόν δρόμο πρός τή Δαμασκό, γιά τήν ἀπερίγραπτη ἐμπειρία πού τόν ἀξίωσε ὁ Χριστός νά ζήσει, ὅταν «ἠρπάγη εἰς τόν παράδεισον καί ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα», καί γιά πολλές ἄλλες οὐράνιες δωρεές. Δέν καυχᾶται ὅμως γιά τίποτε ἀπό αὐτά, πού πολλοί θά ἤθελαν νά ἔχουν. Ὅχι γιατί δέν ἐκτιμᾷ τήν ἀξία καί τή σημασία τους, ἀλλά γιατί ὁ ἴδιος θεωρεῖ κάτι ἄλλο ἀκόμη πιό σπουδαῖο ἀπό ὅλα αὐτά. Καί αὐτό εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. «Δέν εἶναι δυνατόν νά καυχηθῶ γιά ὅτιδήποτε ἄλλο παρά μόνο γιά τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», διακηρύσσει ὁ μέγας Ἀπόστολος.

Πῶς εἶναι ὅμως δυνατόν νά καυχᾶται ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιά τόν Σταυρό, γιά κάτι δηλαδή πού ἐθεωρεῖτο στήν ἐποχή του τό ὄργανο τῆς πιό ταπεινωτικῆς καί ἐξευτελιστικῆς τιμωρίας;

Μᾶς τό ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος, γιά νά μήν ὑπάρξουν παρεξηγήσεις. Ἡ καύχησις γιά τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ δέν ἀφορᾷ τήν ἐπαίσχυντη τιμωρία πού σήμαινε ὁ σταυρός γιά τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλά τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐξάλειψε μέ τό αἷμα του τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου καί συνέτριψε τόν διάβολο καί τήν κυριαρχία του. Ἀφορᾷ τή δύναμη τοῦ Σταυροῦ, πού βοηθᾷ τόν κάθε ἄνθρωπο πού θέλει νά νικήσει τά πάθη καί τίς ἀδυναμίες του, πού θέλει νά νεκρώσει τόν παλαιό ἄνθρωπο, πού θέλει νά ζήσει τήν ἐν Χριστῷ ζωή, νά τό πραγματοποιήσῃ.

Αὐτό διακηρύσσει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος. Καυχᾶται γιά τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ ὁποῖου καί ὁ ἴδιος σταύρωσε μέσα του τόν κόσμο καί συγχρόνως σταυρώθηκε γιά τόν κόσμο. Ὁ Σταυρός, δηλαδή, τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο τό μέσο τῆς νεκρώσεως καί τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὥστε νά μήν εἶναι πλέον ὁ παλαιός Σαῦλος, πού μέ τόν ὑπερβάλλοντα ζῆλο του δίωκε τόν Χριστό καί ὅσους τόν πίστευαν, ἀλλά νά εἶναι αὐτός πού ὁμολογεῖ «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός».

Ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου δέν εἶναι μία ὑπερβολή, εἶναι μία ἀλήθεια, τήν

ὁποία ἐπιβεβαιώνουν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀγίων, τῶν ὁσίων, τῶν μαρτύρων καί τῶν νεομαρτύρων. Εἶναι μία ἀλήθεια, τὴν ὁποία ἐπιβεβαιώνει καί ὁ σήμερα ἑορταζόμενος προστάτης καί πολιοῦχος μας, μαζί μέ τόν ἅγιο Ἰωάννη, ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Κουλακιώτης.

Ἐνώπιον τῆς παγίδος πού τοῦ ἔστησαν, προκειμένου νά τόν ἀναγκάσουν νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη του στόν Χριστό, γιατί τάχα εἶχε ἀποδεχθεῖ τή μουσουλμανική θρησκεία, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος δέν ὑποχώρησε. Διακήρυξε μέ θάρρος καί παρρησία ὅτι ποτέ δέν ἀσπάσθηκε τή θρησκεία τοῦ Μωάμεθ καί ὅτι ὅσα τοῦ καταμαρτυροῦσαν ἦταν μία σκευωρία καί μία συκοφαντία. Διακήρυξε ὅτι παρέμενε καί θά παρέμενε ἐδραῖος καί ἀμετακίνητος στήν πίστη του στόν Χριστό, ἔστω καί ἐάν αὐτό σήμαινε ὅτι θά ὀδηγηθεῖ στό μαρτύριο καί θά θυσιάσει τή ζωή του.

Γιά τόν ἅγιο Ἀθανάσιο ἡ ἀγχόνη πού στήθηκε καί τόν περίμενε στή Θεσσαλονίκη, κοντά στόν ναό τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ἦταν ὁ δικός του σταυρός, ὁ ὁποῖος μέ τή δύναμη τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας ἐγίνε τό μέσο τῆς νεκρώσεώς του γιά τόν κόσμο καί τῆς ἀναγεννήσεώς του ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἐπέλεξε τόν θάνατο χάριν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ζωῆς, τοῦ Χριστοῦ, καί ἀναγεννήθηκε στήν αἰώνια ζωή, γιά νά ἀπολαμβάνει «ἃ ὀφθαλμός οὐκ οἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη», ὅλα αὐτά δηλαδή τὰ ὁποῖα ἔχει ἐτοιμάσει ὁ

Θεός για όσους τον αγαπούν.

Εάν, λοιπόν, θέλουμε και εμείς και να τιμούμε πραγματικά τον άγιο Άθανάσιο, αλλά και να αξιωθούμε να απολαύσουμε όσα εκείνος απολαμβάνει, ως προσπαθήσουμε να μιμηθούμε τό παράδειγμά του. Άς αγωνιζόμεθα να νεκρώσουμε μέ τή δύναμη τοῦ Σταυροῦ τίς αδυναμίες μας, τά πάθη καί τά ἐλαττώματά μας, γιά νά ἀναγεννηθεῖ μέσα μας ἕνας νέος ἄνθρωπος, ὁ κατά Θεόν ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ζεῖ τήν ἐν Χριστῷ ζωή, ὁμολογεῖ μέ παρρησία τήν πίστη του στόν Χριστό καί μέ τή χάρη του ἐλπίζει νά ζήσει καί τήν αἰώνιο ζωή μαζί μέ τόν συμπολίτη μας ἅγιο Άθανάσιο καί τόν συμπολιτοῦχο μας ἅγιο Ἰωάννη τούς Κουλακιῶτες.

Αὐτό ταπεινά εὐχομαι νά αξιωθούμε ὅλοι μας νά ἐπιτύχουμε διά πρεσβειῶν τοῦ τιμωμένου ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Κουλακιώτου, νά νεκρώσουμε τόν ἑαυτό μας καί νά ἀναγεννηθοῦμε ἐν Χριστῷ γιά νά ζήσουμε αἰωνίως μαζί του καί μαζί μέ τούς ἁγίους.

